

— И неж не знаж. Едни черни хора ѝ грабнж-хж, както и баба.

— Ами при кого стоишъ?

— При никого.

— Кой ти дава да ядешъ?

— Никой. Азъ сучж отъ мойта „хранителка“.

— А кждѣ е тя?

— Въ кжщи.

— Какво прави тамъ?

— Тя ходи . . . ходи да пасе трѣва. . . .

— Трѣва ли?—попитахж зачудено всички и се спогледахж.

— Тази *хранителка* трѣбва да е луда, помислихж всички.

— То не знае какво приказва, то е още малко,—каза Василъ.

— Защо твоята хранителка не тя е занесла въ кжщи?—питаше го Иванка.

— Тя не може, тя нѣма ржцѣ.

— Че какъ те носѣше, когато бѣше при неж.

— Азъ се качивахъ самичко на гърбѣтъ ѝ.

— А спѣше ли съ нѣж?

— О, не! — отговаряше дѣтето и се смѣше.

— Ний не ще можемъ нищо да му разберемъ,—каза Трайко.

— Можешъ ли да ни завѣдешъ у васъ? — попита го Иванка.

— Могж, но ме е страхъ да отида самичко, страхъ ме е отъ чернитѣ хора.

— Ний ще дойдемъ съ тебѣ,—насърдчи го Драганъ.

Всички се качихж на магаретата. Иванка взе малкото дѣте при себе си и то ѝ показваше пжтя. Подиръ малко пристигнжхме до кжщата на баба му, която умрѣла тази утрина и ѝ погрѣбали.

Дѣтето извика: „Хранителко! Хранителко!“ и изведнжжъ отъ избата искочи една коза и идѣше при дѣтето. Тя се радваше гдѣто го е пакъ видѣла, като